

ת"פ (תל אביב) 39162-03-21 - מדינת ישראל נ' שי ישראל לוי

ת"פ (תל-אביב-יפו) 39162-03-21 - מדינת ישראל נ' שי ישראל לוישלום תל-אביב-יפו

ת"פ (תל-אביב-יפו) 39162-03-21

מדינת ישראל

נגד

שי ישראל לוי

ע"י ב"כ עו"ד אלון בו זיו

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו - יפו

[08.09.2024]

כבוד השופטת מירי הרט-ריץ

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - "החוק") ועבירה של היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק.
2. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 29.5.19, בשעה 10:45 לערך שהתה י' ט' (להלן - "המתלוננת") בדירתה שבקומת הכניסה ברחוב XXXבXXX (להלן - "הדירה"). בנסיבות אלו, הנאשם נעמד מחוץ לדירה, בסמוך לתריסים של חלון הדירה והתווכח עם אדם בטלפון תוך שאמר "אני אראה לך אני אפרק לך" ושבר חלק מהתריסים שבחלון הדירה. בהמשך לכך, הנאשם רץ חזרה לרכב מסוג מרצדס שחורה (להלן - "הרכב") שחנה סמוך לדירה ונכנס אליו. המתלוננת, שהבחינה במעשיו האמורים, רצה אחריו וצילמה אותו באמצעות מכשיר הטלפון הנייד שלה (להלן - "הטלפון"). בתגובה, צעק עליה הנאשם לא לצלם אותו, יצא מהרכב, לקח את הטלפון מידיה ומעך אותו על מכולה שעמדה בסמוך לרכב, כך שמסך הטלפון נשבר ונגרם נזק בשווי כספי שאינו ידוע למאשימה. כמו כן הנאשם תקף את המתלוננת בכך שאחז בידה בחוזקה, באמצעות ידיו, וניער אותה. ראיות הצדדים
3. מטעם התביעה העידה המתלוננת ובאמצעותה הוגשו התמונות ת/1 והודעתה ת/6. כמו כן העיד מר אלון שלמה (להלן - "אלון") אשר נכח במקום ובמועד הרלוונטיים. בנוסף העידו השוטרת ליגל ינאי (להלן - "השוטרת ליגל") שבאמצעותה הוגש המזכר ת/2, השוטרת עופרי ארנון (להלן - "השוטרת עופרי") שבאמצעותה הוגשו המזכר ת/4, העימות בין המתלוננת לנאשם ת/5, המזכר ת/7, המסמכים ת/8 ו- ת/9, התמונות ת/10 והודעת הנאשם ת/11 וכן העידה השוטרת נטלי ארד (להלן - "השוטרת נטלי") שבאמצעותה הוגש דו"ח פעולה ת/12. כמו כן הוגשו בהסכמה מזכר שנרשם על ידי השוטרת אלה ממן - ת/3, והמזכר ת/13 אשר עובר להגשתו תוקן בהסכמת ההגנה כתב האישום וצורפה עדת התביעה הילי פז-חדד.
4. מטעם ההגנה העיד הנאשם. עיקרי טענות הצדדים

5. ב"כ המאשימה עתר להרשעת הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום וטען כי יש להעדיף את גרסת עדי התביעה והראיות שהוצגו בפני בית המשפט. בהקשר זה הפנה לעדותו של אלון אשר לא היתה לו כל היכרות מוקדמת עם הנאשם ו/או עם המתלוננת ולעדותה של המתלוננת אשר לטענתו היתה מהימנה ולא נסתרה בחקירה נגדית. עוד הפנה לעדויות השוטרות ולתמונות ת/1 ו - ת/10. בנוסף טען כי עדות הנאשם מרובת סתירות וכי הנאשם לא הסביר מדוע בחרה המתלוננת, שלה אין היכרות מוקדמת איתו, להתלונן עליו ומדוע נדרשה להתערבותו של אלון. עוד ציין, כי הנאשם קשר את עצמו כבר בחקירתו (ת/11) למקום האירוע אך לא נתן הסבר לאירועים שהתרחשו לאחר שהחנה את הרכב במקום.

6. ב"כ הנאשם עתר לזיכויו של הנאשם וטען כי יש להתייחס לשני חלקי האירוע: חלק ראשון שעניינו בשבירת התריסים (להלן - "החלק הראשון") וחלק שני שעניינו באירוע התקיפה והנזק לטלפון (להלן - "החלק השני"). אשר לחלק הראשון טען שלא הוכח ברמה הנדרשת בפלילים כי הנאשם הוא ששבר את התריסים. אשר לחלק השני טען, תוך שהפנה לעדויות המתלוננת ואלון, כי לא הוכח שנגרם נזק לטלפון כתוצאה ממעשי הנאשם. עוד טען כי עבירת התקיפה לא הוכחה מן הטעם שאלון לא תיאר אירוע תקיפה. ב"כ הנאשם גם עמד על מצבו הרפואי של הנאשם וטען כי השימוש בקב"ים אינו מתיישב עם אופן תיאור התקיפה.

עוד טען ב"כ הנאשם לקיומם של מחדלי חקירה מהותיים הנוגעים לאי בדיקת מצלמות במקום האירוע ולאי חקירתו והבאתו של עד ניטרלי שנכח במקום האירוע. בנוסף טען כי עדות המתלוננת היתה רווית סתירות ולא התיישבה עם עדותו של אלון אשר היתה ממילא מוטית קוגניטיבית נוכח שיחתו עם המתלוננת לאחר האירוע. ב"כ הנאשם טען כי אל מול עדויותיהם עומדת גרסת הנאשם לפיה המתלוננת תקפה אותו שנותרה סדורה ואחידה. לבסוף טען גם לאכיפה בדרגות נוכח אי חקירת המתלוננת תחת אזהרה ולזוטי דברים וטען כי מדובר בתיק שבתחילה הועבר ליחידה להסדרים מותנים, מה שמלמד על חומרתו הפחותה.

דין והכרעה

7. ראשיתו של האירוע מושא כתב האישום בתיאור שמסרה המתלוננת - "יצאתי לעשות קניות, כשחזרתי, הדירה שלי נמצאת בקומת קרקע, שמעתי מישהו צועק מאחורי החלון שלי, צמוד אליו ... אני אראה לך, אני אפרק אותך. משהו כזה. שמעתי מכות והתריסים שלי החלו להתנפץ אל תוך הבית. לקחתי מפתחות כי הדלת נטרקת אצלי וטלפון ורצתי החוצה כדי לראות. ראיתי בחור שרב עם מישהו בטלפון ובמקביל כשהוא צועק, הוא נותן מכות לתריסים שלי" (פרוטוקול מיום 1.2.23, ע' 22, ש' 1 - 8). בהמשך סיפרה כי פנתה אליו ושאלה אודות מעשיו והוא השיב - "מי את בכלל, מה, את גרה פה?" ומשהשיבה לו בחיוב סיפרה כי "הוא נתן עוד כמה מכות לתריסים והמשיך ללכת לאוטו ואני המשכתי לצלם אותו" (פרוטוקול מיום 1.2.23, ע' 22, ש' 11) והדגימה באמצעות ידה מכת אגרוף שבאמצעותה שבר את התריסים.

8. בחקירתה הנגדית שבה וסיפרה המתלוננת כי ראתה את הנאשם "רב עם מישהו בטלפון ושובר תריסים" וסיפרה כי "שניים עפו פנימה והוא המשיך לדפוק על התריסים" (פרוטוקול מיום 6.2.23, ע' 11, ש' 32). המתלוננת עמדה בתוקף על כך שראתה את הנאשם שובר את התריסים ואף ראתה תריסים נופלים פנימה לתוך הדירה (פרוטוקול מיום 6.2.24, ע' 13, ש' 34) ואישרה תוך הפניה להודעתה ת/6 כי הציצה החוצה מהחלון וראתה אדם עם חולצה אדומה שובר לה את התריסים (פרוטוקול מיום 6.2.24, ע' 14, ש' 32 - 34 ועד ע' 15, ש' 1).

אציין, כי חרף מאמציו של ב"כ הנאשם לערער את גרסת המתלוננת, היא עמדה על כך שראתה את הנאשם הן מתוך דירתה והן כאשר יצאה החוצה (פרוטוקול מיום 6.2.24, ע' 16, ש' 2 וגם ש' 4 וש' 11 - 12) וכי האדם שראתה שובר את התריסים לבש חולצה אדומה והרכיב משקפי שמש (פרוטוקול מיום 6.2.24, ע' 19, ש' 5 - 6). עוד הדגישה, כי בשל כך שראתה אותו שובר את התריסים רצתה לצלם אותו "כדי שתהיה לי תמונה כדי שאוכל לרענן זיכרון איך הוא נראה ומה הוא לבש" (פרוטוקול מיום 6.2.24, ע' 13, ש' 17 - 18) ולכן יצאה בעקבותיו וצילמה אותו.

9. ב"כ הנאשם הסכים להגשת הודעת המתלוננת ת/6 לצורך הצגת סתירות, אך עיון בת/6 מלמד, ללא כחל וסרק, כי המתלוננת מסרה, כבר במועד הגשת התלונה, כי ראתה אדם עם חולצה אדומה שובר לה את התריסים - "אותו אדם התחיל לשבור לי את התריס בבית, אני הצצתי החוצה וראיתי אדם עם חולצה אדומה שובר לי את התריס, אני לא מכירה את אותו אדם, אני ישר לקחתי את הטלפון הנייד ורצתי החוצה, ואני רואה אדם עם חולצה אדומה עם משקפי שמש על העינים..." (ת/6, ע' 1, ש' 4 - 7). בנוסף העידה, בהתאם לאמור גם בהודעתה ת/6, כי ראתה את אותו אדם נכנס לרכב ג'יפ מרצדס שחור (פרוטוקול מיום 1.2.23, ע' 22, ש' 16).

10. משמעות הדבר היא, כי המתלוננת ראתה עוד בהיותה בדירה אדם עם חולצה אדומה שובר את התריסים וכי זיהתה את אותו אדם עת יצאה מדירתה. אציין, כי מעדות המתלוננת עלה כי היא אמנם איבדה קשר עין עם האדם שהיה בחוץ בין נקודת הזמן שבה ראתה אותו מדירתה ועד ליציאתה החוצה (פרוטוקול מיום 6.2.24, ע' 18, ש' 28 - 30) וזאת למשך מספר שניות (שם, ע' 19, ש' 11 - 12) אך משהוברה על ידי המתלוננת כי זיהתה אותו כאדם הלבוש חולצה אדומה ומרכיב משקפי שמש אין כל משמעות לאובדן קשר העין הקצר.

הנה, המתלוננת ראתה בזמן אמת אדם עם חולצה אדומה ומשקפי שמש שובר את התריסים. אציין כי המתלוננת טענה שצילמה את הנאשם שובר את התריסים, אך בשל הנזק לטלפון לא היה באפשרותה להוציא את התמונה (פרוטוקול מיום 6.2.24, ע' 16, ש' 13 - 14 וגם 22 - 23). לפיכך, כל שנותרה בפני היא תמונה 5 מתוך ת/1 בה נראה החלון ושלבי תריסים חסרים. בנוסף, האדם אותו זיהתה המתלוננת כמי ששובר את התריסים נראה בתמונה 4 בת/1 כמי שיושב ברכב ג'יפ מסוג מרצדס והוא נראה בבירור כנאשם.

11. עדות המתלוננת היתה קוהרנטית ורציפה והתרשמתי כי היא זוכרת היטב את האירוע, הגם שחלפו כשנתיים. המתלוננת עשתה מאמץ להיצמד לעובדות הזכורות לה ולא הפריזה בתיאורים ומצאתי את עדותה מהימנה.

12. תמיכה בגרסת המתלוננת מצאתי בעדותו של אלון שסיפר כי בזמן האירוע עבד כקבלן בכתובת סמוכה למקום האירוע. לדבריו, בזמן שפרק פסולת עם אחד מעובדיו "הגיע בחור עם האוטו שלו, ירד מהאוטו שלו, מדובר במרצדס ג'יפ שחור, שמעתי אותו מקלל, ואז הוא הלך לבניין ממול איפה שאני עובד" (פרוטוקול מיום 1.2.23, ע' 9, 16 - 17). לאחר מכן סיפר כי שמע "משהו" נשבר ואותו אדם עבר מולו בדרך חזרה לרכבו ואז גם יצאה המתלוננת עם הטלפון והחלה לצלם את הנאשם. עם זאת, אלון הבהיר כי כאשר אותו אדם נכנס למתחם של הבניין לא ראה אותו יותר והעיד כי הוא לא יודע מה נשבר אך "שמעתי משהו נשבר" (פרוטוקול מיום 1.2.23, ע' 12, ש' 25). בנוסף ובתגובה לשאלות ב"כ הנאשם אישר כי אמר במשטרה ששמע שנשבר חלון ממש קרוב וכך דבריו בעדותו - "ש: אני אקריא לך מה אמרת לשוטר שגבה ממך הודעה ותגיד לי שאולי השוטר משקר או שאתה לא אמרת דברים נכונים במשטרה ואצטט: "פתאום שמעתי רעש של חלון נשבר. זה היה במרחק של כמה עשרות מטרים ממני, אבל זה היה ממש קרוב ושמעתי. ת: זה מה שאמרת, זה מה שקרה" (פרוטוקול מיום 1.2.23, ע' 13, ש' 31 - 25).

13. עדותו של אלון היתה ברורה וקוהרנטית ומצאתי אותה מהימנה. מדובר בעד אשר לא היתה לו היכרות מוקדמת עם המתלוננת ו/או עם הנאשם ושהיה עד אקראי לאירוע. ב"כ הנאשם טען בסיכומיו (סעיף 38) כי מדובר בעד שאינו אובייקטיבי משום ששוחח עם המתלוננת לאחר האירוע וכן העלה בסיכומיו (סעיף 8) ספקות אשר למהימנותו נוכח העובדה שלמתלוננת היה את מספר הטלפון שלו, אולם, לא מצאתי כל בסיס לטענות ההגנה בעניין זה. אלון שלל בעדותו היכרות מוקדמת עם הנאשם והמתלוננת (פרוטוקול מיום 1.2.23, ע' 9, ש' 29 - 32) ואישר כי שוחח עם המתלוננת לאחר האירוע, דהיינו לאחר התערבותו ועזרתו. בנוסף, מספר הטלפון שלו, לדבריו, נמסר למתלוננת על ידי עובד שלו שהיה במקום או שהגיע לידי המתלוננת משום שהוא מופיע על הרכב שלו והאתר בו עבד בסמוך למקום האירוע (פרוטוקול מיום 1.2.23, ע' 14, ש' 27). כך, גם המתלוננת העידה כי פגשה באלון לראשונה במועד האירוע וכי אמרה לו בסיומו שהיא הולכת למשטרה ורוצה שימסור עדות ולכן ביקשה ממנה את מספר הטלפון שלו (פרוטוקול מיום 6.2.23, ע' 24, ש' 29 - 31).

אני סבורה כי טענת ההגנה לפיה המתלוננת ואלון עשו יד אחת כדי להפיל את הנאשם מופרכת ונטולת כל יסוד. לא מצאתי כל הסבר מדוע המתלוננת תבחר ללא כל סיבה לטפול על הנאשם את אירוע שבירת התריסים אשר הוביל לחלק השני ולכן אני דוחה טענה זו, אשר גם לא ניתן לה הסבר כלשהו בעדות הנאשם.

עוד אציין בנקודה זו, כי במהלך עדותו של אלון, הנאשם התפרץ לעברו ואל עבר התובעת מספר פעמים ובאופן שהיה צורך לעצור את הדיון ולהוציא את אלון בליווי מהאולם (פרוטוקול מיום 1.2.23, ע' 11, ש' 28 - 33; ע' 12, ש' 10 - 11; ע' 12, ש' 30 - 34). בנוסף, עם התחדשות הדיון, הבהירה ב"כ המאשימה כי נוכח פניית הנאשם לאלון מחוץ לאולם, הוא חושש להמשיך להעיד. בהתאם, גם אלון הבהיר כי הוא אינו חש בנוח (שם, ע' 13, ש' 5 - 7 וגם ש' 13 - 14 וש' 21). ואכן, התרשמתי כי עדותו של אלון לאחר ההפסקה לוותה בחשש ובחוסר ביטחון מצידו.

14. הנה כי כן, עדויותיהם של המתלוננת ואלון לא הותירו בי ספק, כי הנאשם הגיע למקום ברכב ג'יפ מרצדס, יצא מרכבו וניגש בסמוך לדירה בעודו צועק/מקלל אדם אחר במהלך שיחה טלפונית ותוך כדי שיחה היכה בתריסים וגרם לשבירתם ונפילתם כעולה גם מתמונה 5 בת/1. כך, גם לא נותר בעיני ספק, כי המתלוננת ראתה את האדם ששבר את התריסים בזמן אמת וכי מדובר באדם שהיה לבוש בחולצה אדומה והרכיב משקפי שמש וכי אכן מדובר בנאשם (תמונה 4 בת/1).

15. כאמור, המתלוננת העידה כי לאחר שראתה את הנאשם שובר את תריסי דירתה הוא התקדם במהירות לכוון רכב מסוג ג'יפ מרצדס שחור כאשר לדבריה "קפץ לתוך הרכב" (פרוטוקול מיום 1.2.23, ע' 22, ש' 18) והתכוון לנסוע מהמקום אך משהבחין כי היא מצלמת אותו, יצא מהרכב ותפס את הטלפון "וניסה לשבור אותו על קצה של פח שהיה שם של שיפוצים" (פרוטוקול מיום 1.2.23, ע' 22, ש' 23 - 24) כאשר הכוונה למכולה. לדבריה, היא המשיכה להחזיק את הטלפון בעוד הנאשם תופס את הטלפון עם שתי ידיים ו"ניער אותי באמצעות שתי ידיו את היד שלי" (שם, ע' 22, ש' 28 - 29). בתגובה, כך סיפרה, אלון שעמד על המכולה קפץ מלמעלה "ומשך אותו כדי שהוא ישחרר אותי ואמר - מה אתה מרביץ לאישה". אז, לדבריה, אלון לקח את הטלפון מיידו של הנאשם והחזיר לה ולאחר מכן הנאשם נכנס לרכב ונסע (פרוטוקול 1.2.23, ע' 22, ש' 29 - 32).

16. בחקירתה הנגדית עמדה המתלוננת על כך שהנאשם הלך במהירות לרכב שלו (פרוטוקול מיום 6.2.23, עד 13, ש' 9). משעומתה עם דבריה במשטרה (ת/6) כי ראתה את הנאשם "רץ" ונכנס לרכב הסבירה כי היה מדובר ב"סוג של ריצה" (שם, ע' 15, ש' 12). משנשאלה על ידי ב"כ הנאשם אם הנאשם צלע השיבה כי היתה מרוכזת בצילום ולא ראתה אבל זוכרת שהיה ללא קביים (שם, ע' 14, ש' 26). ב"כ הנאשם עשה כל לאל ידו כדי לערער את גרסת המתלוננת אך זו נותרה עקבית בדבריה וטענה כי הנאשם ניסה לשבור את הטלפון בשתי ידיו והדגימה אחיזה בטלפון באמצעות שתי ידיים מצידי הטלפון (פרוטוקול מיום 6.2.23, ע' 20, ש' 29) וזאת כמתואר על ידה גם בעימות (ת/5, ע' 2, ש' 33 - 34). כמו כן עמדה על כך שהנאשם ניער אותה כדי להוציא את הטלפון מידיה (פרוטוקול מיום 6.2.23, ע' 23, ש' 34) והסבירה "... לא זוכרת את סדר הדברים בדיוק אבל זוכרת, הוא ניער אותי לקח את הטלפון ואז הבחור לקח ממנו את הטלפון, הוא אמר למה אתה מרביץ לאישה באמצע היום ...". (פרוטוקול מיום 6.2.23, ע' 24, ש' 6 - 8). ואמנם, עיון בהודעתה ת/6 מלמד כי דברים זהים נמסרו מפיה מיד לאחר האירוע - "באותו זמן אותו בחור תפס לי את הידיים שלי בחוזקה וניער אותי על מכולת אשפה ...". (6, ע' 1, ש' 12). גרסה זו באה לידי ביטוי גם בעימות ת/5 (ע' 2, ש' 26).

17. תמיכה בגרסת המתלוננת גם בהקשרו של החלק השני מצאתי בעדותו של אלון שסיפר בבירור כי הנאשם לקח את הטלפון מהמתלוננת ושבר את המסך על המכולה וכי הוא עצמו החזיר לה את הטלפון - "אני תפסתי אותו, לקחתי ממנו את הטלפון והבאתי לה אותו" (פרוטוקול מיום 1.2.23, ע' 9, ש' 23 - 24). בדומה, גם בחקירתו הנגדית סיפר אלון, כי ראה את המתלוננת מצלמת את הנאשם בעודה ברחוב ובעוד הנאשם מחוץ לרכב (פרוטוקול מיום 1.2.23, ע' 15, ש' 24 - 29) וכי הוא ניגש לעברו "כשהוא חטף לה את הטלפון הנייד" (שם, ע' 16, ש' 4). אלון שלל, ולא אחת, את טענת ב"כ הנאשם כי המתלוננת תפסה את הנאשם (שם, ע' 16, ש' 6 וגם בע' 17, ש' 25) וכן שלל את הטענה כי הנאשם נפל על המתלוננת בשל מצבו הרפואי (פרוטוקול מיום 1.2.23, ע' 17, ש' 23) והעיד כך - "אני ראיתי שהוא תפס לה את הידיים, שהוא חטף לה את הטלפון מהיד" (פרוטוקול מיום 1.2.23, ע' 17, ש' 26 וגם ש' 33 ו- 35). אציין, כי עת נשאל אלון אם הנאשם היה עם קביים השיב בחיוב אך לא ידע לומר בוודאות אם אחז בשני קביים או בקב אחד (פרוטוקול מיום 1.2.23, ע' 17, ש' 31). מכל מקום, חרף האפשרות שהנאשם אחז בקביים, אלון עמד על כך שהנאשם תפס את המתלוננת מהידיים ו"חטף לה את הטלפון הנייד" (פרוטוקול מיום 1.2.23, ע' 17, ש' 35).

18. יתרה מכך, המתלוננת סיפרה במשטרה מיד לאחר האירוע (ת/6, ע' 1, ש' 11) כי מישהו בא לעזרתה ואמר לנאשם בזמן אמת "מה אתה מרביץ לאישה" ואף חזרה על כך בעימות עם הנאשם (ת/5, ע' 2, ש' 30). בנוסף, גם בעדותה חזרה ואמרה כי אלון אמר לנאשם בזמן האירוע "מה אתה מרביץ לאישה" (פרוטוקול מיום 1.2.23, ע' 22, ש' 30). כך, גם הנאשם אמר בעימות כי ניגש אליו אדם שאותו אינו מכיר ואמר לו "מה יש לך אתה", משהו כזה" (ת/5, ע' 3, ש' 44).

אמירה זו שנאמרה על ידי אלון בעת ביצוע העבירה מלמדת באופן ברור על אופיו של האירוע ועל כך שהופעל במהלכו כוח פיזי נגד המתלוננת. בנוסף, גם הנאשם סיפר בחקירתו ת/11, כי אלון ניגש אליו ותפס אותו (ע' 5, ש' 100 - 101) אך לא נתן הסבר לתפיסה זו מקום שלטענתו רק גונן על עצמו מפני המתלוננת.

מעבר לכך שאמירתו של אלון, כפי שהובאה על ידי המתלוננת הן במשטרה והן בעדותה, מלמדת כי הופגנה כלפי המתלוננת אלימות מצד הנאשם, גם התיאור שמסר הנאשם מערב אותו בעימות שכלל מגע פיזי עם המתלוננת אשר דרש את התערבותו של אלון.

19. כאמור, עדויותיהם של המתלוננת ואלון היו מהימנות עליו ואני קובעת בהסתמך עליהן, כי הנאשם תפס את המתלוננת בידה על מנת לחטוף ממנה את הטלפון שבו אחזה ולאחר שחטף אותו ממנה הטיחו על מכולה ובעקבות הטחה זו מסך הטלפון נשבר.

20. ב"כ הנאשם טען כי עבירת התקיפה לא הוכחה משום שאלון לא העיד אודות האחיזה של הנאשם בידה של המתלוננת וניעורה. דעתי שונה. כאמור, אלון העיד בבירור כי הנאשם תפס את המתלוננת ביד וחטף לה את הטלפון ולכן, אף אם לא התייחס לפעולת הניעור עצמה, עבירת התקיפה התגבשה מעצם תפיסת הנאשם את ידה של המתלוננת וחטיפת הטלפון.

לעניין זה אציין כי סעיף 378 לחוק העונשין קובע - "המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות".

משמעות הדבר היא כי אף אם אלון לא התייחס לפעולת הניעור עצמה, כטענת ההגנה, אין בכך כדי לשנות מהמסקנה אליה הגעתי. חטיפת הטלפון מידה של המתלוננת מחייבת הפעלת כוח על כף ידה האוחזת בטלפון ומכאן שעצם חטיפת הטלפון נכנסת לגדרי הגדרתה של עבירת התקיפה.

21. נתתי דעתי לפער בין גרסת המתלוננת לפיה הנאשם נכנס לרכב ולאחר שהבחין בה מצלמת אותו יצא ממנו, תפס אותה וחטף את הטלפון ובאופן ששב לרכבו בשנית לאחר סיום האירוע, לבין גרסת אלון לפיה הנאשם היה כל העת מחוץ לרכב, לרבות בזמן בו צילמה אותו המתלוננת ולמעשה נכנס לרכבו פעם אחת עם סיום האירוע ועזיבתו את המקום. מעבר לכך שאני סבורה שלפער בין הגרסאות בהקשר המתואר אין משמעות של ממש, מצאתי לאמץ את גרסת המתלוננת. ראשית, המתלוננת העידה כי הנאשם נכנס לרכב והתכוון לעזוב את המקום, אך יצא מרכבו משום שהבחין בה מצלמת אותו. עדותה זו מהימנה עליי. שנית ובכך העיקר - תמונה 4 בת/1 מלמדת היטב כי המתלוננת צילמה את הנאשם בעודו יושב ברכב, עובר לשבירת הטלפון. בנוסף, עת עומתה המתלוננת עם גרסת אלון לפיה הנאשם לא נכנס לרכב השיבה "אז איך רואים את ההשתקפות שלי בתמונה? אני צילמתי אותו לפני שהוא שבר את הטלפון ... אני הלכתי אחריו וצילמתי אותו שהוא בתוך הרכב ואח"כ הוא שוב יצא מהרכב. הוא שבר את הטלפון ואז נכנס פעם שנייה לרכב" (פרוטוקול מיום 6.2.23, ע' 22, ש' 18 - 28). לכן, אני קובעת בהסתמך על תמונה 4 בת/1 ועדות המתלוננת כי הנאשם נכנס לרכב ולאחר שהבחין במתלוננת מצלמת אותו יצא מהרכב. זאת ועוד, מעדות אלון עולה כי הוא הבחין באירוע כאשר ראה את הנאשם תופס את הטלפון של המתלוננת.

מכל מקום, אין בפער בנקודה זו בין גרסת המתלוננת לבין גרסת אלון כדי לגרוע מהקביעות העובדתיות לפיהן הנאשם תפס בידה של המתלוננת, חטף את הטלפון והטיחו במכולה.

22. פער נוסף בין גרסת המתלוננת לגרסת אלון עליה עמד ב"כ הנאשם בסיכומיו (סעיף 19) נוגעת לשאלה אם הנאשם אחז בקביים במועד האירוע. בעוד המתלוננת עמדה על כך שהנאשם התהלך ללא קביים במהלך כל האירוע, אלון העיד כי הנאשם היה עם קביים (אחד או שניים) במהלך העימות בינו לבין המתלוננת.

בהסתמך על עדות המתלוננת ובהעדר כל אינדיקציה אחרת לכך, אני סבורה כי עת יצא הנאשם מרכבו אל עבר הדירה ובעודו עומד בסמוך לה ומכה בתריסים הוא אכן היה ללא קביים. תיאור המתלוננת את הנאשם כמי שעמד בסמוך לדירה, דיבר בטלפון והיכה בתריסים ובהמשך הלך במהירות לכיוון רכבו מהימנה עליי ואני קובעת כי הנאשם היה ללא כל קביים. לעניין זה אציין, כי אלון לא הזכיר, בשום שלב, כי ראה את הנאשם בחלק הראשון עם קביים. כך למשל בחקירתו הראשית אמר "הגיע בחור עם האוטו שלו, ירד מהאוטו שלו ... ואז הוא הלך לבניין ממול איפה שאני עובד" (פרוטוקול מיום 1.2.23, ע' 9, ש' 16 - 17). בדומה, בחקירתו הנגדית עמד על כך שראה היטב את הנאשם יוצא מרכבו ונכנס למתחם של הבניין ולא ציין כי לנאשם היו קביים (שם, ע' 11, ש' 11 ו- 22). ויודגש - לא רק שאלון לא אמר דבר אודות קביים, ב"כ הנאשם אף נמנע מלשאול על כך במפורש.

אשר לחלק השני של האירוע - משקבעתי כי הנאשם נכנס תחילה לרכבו ומשהבחין במתלוננת מצלמת אותו יצא - איני שוללת את האפשרות כי נטל עימו קב אחד או שניים (כגרסת אלון) בהם לא הבחינה המתלוננת במהלך האירוע ונוכח היותו קצר ומהיר.

מובן, כי בנקודה זו קיימת אי התאמה בין עדות המתלוננת לבין עדות אלון. אולם, אין בפער זה כשלעצמו כדי לשנות ממסקנתי. כאמור, הן המתלוננת והן אלון העידו, ללא כחל וסרק, כי הנאשם תפס את המתלוננת בידה, חטף את הטלפון והטיחו במכוּלה. אלון העיד בבירור כי על אף קיומם של קביים "היה איזשהו עימות כי ניסיתי להוציא את הטלפון מהיד שלו. רק תפסתי את הטלפון מהיד שלו" (פרוטוקול מיום 1.2.23, ע' 9, ש' 34 - 35). דברים אלה מובילים למסקנה כי הטלפון של המתלוננת היה בידו של הנאשם לאחר שנחטף ממנה - וזאת בין אם הנאשם היה עם קביים ובין אם לאו - ומתיישבים באופן מלא עם גרסת המתלוננת ותיאורה את הדברים.

23. מטבע הדברים, במהלך אירוע בלתי צפוי, קצר ומהיר, העדים אינם מבחינים בהכרח בכל הפרטים ולעיתים מתקשים למסור פרטים מדויקים. בכך, אין כדי ללמד על חוסר אמינות, בפרט נוכח העובדה שקיים בענייננו ספק אם אלון הבחין בחלק השני של האירוע מרגע תחילתו ועד סופו או שמא רק למן הרגע בו יצא הנאשם מרכבו לאחר שהבחין במתלוננת מצלמת אותו.

אשר לטענת ההגנה כי בין המתלוננת לבין אלון היה תיאום גרסאות וכי אלון אינו בגדר עד ניטראלי - אני סבורה כי הפערים בין גרסאותיהם מלמדים דווקא על העדר תיאום ועל כך שאצל כל אחד מהם נצרבה תמונת מצב מעט שונה.

24. אשר לאופן שבירת המסך והנזק שנגרם לטלפון - המתלוננת העידה בבירור כי הנאשם ניסה לשבור את הטלפון "על קצה של פח שהיה שם של שיפוצים" וכי בשל מעשיו של הנאשם הטלפון התנפץ (פרוטוקול מיום 1.2.23, ע' 22, ש' 23 - 34). תיאור זה מתיישב גם עם דבריה במשטרה ת/6 בדבר ניעור היד עם הטלפון על המכוּלה ושבירת המסך (ע' 1, ש' 10 - 12) ועם דבריה בעימות ת/5 שם תיארה כיצד הנאשם אחז בידה וניער אותה עם הטלפון על המכוּלה מה שגרם לשבירת המסך. בנוסף המתלוננת אישרה בעדותה כי התמונה 1 בת/1 שצולמה במשטרה מתייחסת לטלפון שלה שנשבר על ידי הנאשם. חיזוק לגרסתה מצאתי בעדותו של אלון שהעיד אף הוא בבירור ובעקביות, חרף שאלות הסניגור, כי הנאשם הטיח את הטלפון על המכוּלה וכי הדבר גרם לשבירת המסך (פרוטוקול מיום 1.2.23, ע' 18, ש' 28 וגם ע' 16, ש' 10) והבהיר כי ראה סדק על המסך (שם, ע' 16, ש' 15 וגם בע' 17, ש' 21).

25. ב"כ הנאשם טען בסיכומיו (סעיף 40) כי אלון לא ראה את הטלפון עובר להטחתו במכוּלה ולכן אינו יכול לומר אם המסך נשבר בעקבות המכה או שמא היה גם שבור עובר להטחתו במכוּלה (פרוטוקול מיום 1.2.23, ע' 16, ש' 22 - 25). בנוסף, טען בסיכומיו (סעיפים 23 - 25) תוך הפניה לעדות המתלוננת ולת/3 ו - ת/4, כי המתלוננת מסרה מספר גרסאות אשר לנזק שנגרם לטלפון כמו גם לעניין הצעות המחיר שקיבלה. כמו כן עמד בחקירותיו על השאלה מי צילם את תמונה 1 בת/1 בה נראה הסדק ואף הפנה לת/2 ממנו עולה כי התמונה צולמה ביום 19.8.19 בעוד האירוע התרחש ביום 29.5.19.

נתתי דעתי לטענות האמורות, אך אין בהן כדי לשנות מהמסקנה שמסך הטלפון נשבר בשל הטחתו על המכוּלה. מסקנה זו נלמדת מעדותה הברורה של המתלוננת ומעדותו התומכת של אלון לפיה ראה את הנאשם מטיח את הטלפון במכוּלה ואף מדברי הנאשם שאמר בעדותו כי הטלפון "כנראה נשבר" הגם שטען שהדבר קרה בשל כך שנפל (פרוטוקול מיום 11.2.23, ע' 48, ש' 3).

26. אל מול עדויותיהם של המתלוננת ואלון מצויה עדות הנאשם אשר לא הותירה בי רושם חיובי. הנאשם אישר כי היה במקום ובמועד הרלבנטי במסגרת חיפוש אחר דירה. לדבריו, לאחר שהחנה את רכבו "קפצה עליו אישה גדולה ושנינו נפלנו על הרצפה, לא הבנתי מה היא רוצה ממני, ישר תקפה" (פרוטוקול מיום 11.2.23, ע' 41, ש' 20 - 21; ר' גם בע' 42 ש' 10). הנאשם הדגיש מספר פעמים בעדותו כי הוא הלך לתומו ברחוב וכי המתלוננת לפתע תקפה אותו וכך הטלפון שלו נשבר (שם, ע' 42, ש' 8 וגם 26 - 29; ר' גם בע' 43, ש' 10 ו - 21). עוד העיד כי באותה תקופה התנייד עם קב"ים וכי לא היתה לו כל היכרות עם המתלוננת. משנשאל על ידי בא-כוחו מדוע לא התלונן במשטרה השיב כי הטלפון שלו נשבר וכי "לא ידעתי שנגיע למצב כזה" (שם, ע' 42, ש' 8). הנאשם שלל את עובדות כתב האישום, לרבות את הטענה כי שוחח עם מישהו בטלפון והבהיר כי הוא נכון להוכיח את הדברים באמצעות נתוני הטלפון הנייד אך לא הציג כל ראיה לכך (שם, ע' 42, ש' 25 - 26). בנוסף טען כי לא היתה כל סיבה לכך שהמתלוננת צילמה אותו ושלל את האפשרות שהוא תפס אותה וטען פעם אחר פעם כי המתלוננת היא זו שתפסה אותו וכי שניהם נפלו וכך נשבר הטלפון שלו וייתכן שגם שלה (שם, ע' 43, ש' 25). בנוסף ציין כי למקום הגיע אדם נוסף עם בגדי עבודה, אך נמנע מלפרט אודות מעשיו במקום (פרוטוקול מיום 11.2.23, ע' 43, ש' 13). בחקירתו הנגדית הופנה הנאשם לחקירתו במשטרה (ת/11, ע' 5, ש' 97 - 100) כמו גם לעימות ת/5 בהם טען כי בנוסף למתלוננת תקף אותו אדם נוסף אשר ניגש אליו, אך לפתע שינה מגרסתו ושלל את האפשרות שאלון תקף אותו - "לא אמרתי שהוא תקף אותי... האישה תקפה אותי" (פרוטוקול מיום 11.2.23, ע' 44, ש' 8 - 11) וטען כי אלון "לא הבין את הסיטואציה" (שם, ע' 44, ש' 14). בהמשך עדותו הביע תרעומת על כך שהמתלוננת צילמה אותו והכחיש שתפס את הטלפון שלה (שם, ע' 45, ש' 6 ו גם ש' 9 - 10) וטען כי אלון שיקר בעדותו בבית המשפט (שם, ע' 45, ש' 18). הנאשם לא הסביר בעדותו מדוע אדם שאין לו כל היכרות איתו ו/או עם המתלוננת יעיד נגדו (שם, ע' 46, ש' 9 - 11) וגם לא יכול היה להסביר מדוע אלון והמתלוננת תפסו אותו ללא כל סיבה לכאורה עת התהלך לתומו ברחוב (שם ע' 47, ש' 1 - 2). כך, הנאשם גם שלל את דברי אלון לפיהם ראה אותו לוקח את הטלפון של המתלוננת ומטיח אותו על המכולה וטען כי המתלוננת היא זו שתפסה אותו וכי הוא רק התגונן כנגדה וכנגד אלון.

27. כאמור, עדות הנאשם לא הרשימה אותי ומצאתי שלא ניתן לתת בה אמון. הנאשם הציג את עצמו כמי שנפל קורבן לתקיפה מצד המתלוננת ולא נתן כל הסבר להחלטתה להגיש נגדו תלונה ובחירתו שלא לפנות למשטרה. כך, גם לא נתן הסבר להחלטת אלון להתערב ולצאת לעזרתה של המתלוננת ואף לא התמודד עם עדותו הברורה של אלון לפיה ראה אותו תופס את ידה, חוטף את הטלפון ומטיח אותו על המכולה.

עדות הנאשם לא התיישבה בשום צורה עם העדויות והראיות האחרות בתיק ואני מוצאת אותה נטולת כל היגיון ואני דוחה אותה במלואה.

טענות ההגנה

28. מחדלי חקירה - כאמור, ב"כ הנאשם טען כי לא נבדק קיומן של מצלמות ולא נחקר עד ניטראלי שנכח במקום. אין ספק, כי טוב היתה עושה המשטרה לו היתה בודקת קיומן של מצלמות בזירת האירוע. אמנם בדו"ח הפעולה ת/12 נרשם "מצלמות במקום", אך בכך אין כמובן כדי ללמד כי במקום אכן קיימות מצלמות. בנוסף, מעדות השוטרת נטלי עלה כי פרטי המקרה נרשמו על ידי המוקדנית ומעיון בת/12 עולה כי המוקדנית שוחחה עם המתלוננת עצמה. המשמעות היא כי מי שמסר אודות אפשרות קיומן של מצלמות היתה המתלוננת. על פניו, לו היתה המתלוננת מוסרת פרטים שקריים אודות אופן התרחשות האירוע, כטענת ההגנה, לא היתה מפנה את המוקדנית למצלמות. העובדה כי המתלוננת לא היססה לומר למוקדנית שיש מצלמות במקום מחזקת את מהימנותה של המתלוננת וגרסתה. השוטרת עופרי אישרה ובצדק כי היה מקום להתייחס לסוגיית המצלמות, אך עניין זה היה בסמכותו של קצין החקירות ומשלא ניתנה על ידו הוראה בהקשר זה - לא הובאו ממצאים.

לכן, הגם שטוב היה לו עניין זה היה נבדק, הואיל וקביעותי העובדתיות נסמכות על עדויותיהם של המתלוננת ואלון, אין במחדל זה כשלעצמו כדי לשנות מהתוצאה.

בנוסף ולעניין אי חקירתו של האדם הנוסף שנכח במקום - העובד של אלון - אף בעניין זה אני סבורה כי טוב היה אם המשטרה היתה עושה ניסיון לאתרו ולו באמצעות אלון. אולם, בשונה מגישת ההגנה, קבעתי לעיל כי בין המתלוננת לבין אלון לא היתה כל היכרות מוקדמת וכי אין כל בסיס לטענה שמדובר בעד שאינו אובייקטיבי ושיש להטיל ספק במהימנותו נוכח מסירת מספר הטלפון שלו. לכן, מעבר לכך שמצאתי לתת משקל מלא לעדותו של אלון אשר היתה מהימנה עליי, אני סבורה כי האדם הנוסף אינו בגדר עד ניטראלי יחיד אשר אי חקירתו מהווה מחדל חקירתי היורד כטענת ההגנה לשורשו של עניין.

29. אכיפה בררנית - מחד גיסא, בהינתן שהנאשם טען שהותקף על ידי המתלוננת אפשר שהיה מקום, כעולה מעדותה של השוטרת עופרי, לשקול חקירה באזהרה. מאידך גיסא, גרסת הנאשם לא התיישבה, למן הרגע הראשון, עם גרסתו של אלון שהיה עד אובייקטיבי שנכח במקום ואף לא עם האמור בדו"ח הפעולה ת/12. זאת ועוד, הנאשם בחר שלא להגיש תלונה כנגד המתלוננת וטענתו כי הוא זה שהותקף הועלתה על ידו לראשונה עת נחקר ביום 14.11.23 דהיינו למעלה מחמישה חודשים לאחר קרות האירוע. גרסתו לא התיישבה עם כלל הראיות בתיק ולכן איני סבורה כי נפלה שגגה בהנהלות המשטרה בעניין זה. ואציין שגם במהלך עדותו בפניי, הנאשם לא נתן הסבר מניח את הדעת לשאלה מדוע לא הגיש תלונה כנגד המתלוננת והמסקנה היא כי מדובר בגרסה כבושה אשר נולדה למעשה רק בהיותו בתחנת המשטרה ובמהלך חקירתו.

30. עוד טען ב"כ הנאשם כי הוראות החיקוק בכתב האישום מצינות עבירה אחת של היזק לרכוש במזיד ולכן עבירת ההיזק נוגעת לשבירת מסך הטלפון בלבד. לעניין זה יאמר, כי אמנם בהחלטתי מיום 2.3.23 לא אפשרתי את תיקונו של כתב האישום וזאת בשל השלב הדיוני בו היה מצוי ההליך, אך אני סבורה כי אין בכך כדי לשנות דבר. סעיף 2 לכתב האישום מייחס באופן ברור לנאשם את שבירת התריסים שבחלון הדירה וסעיף 4 לכתב האישום מייחס באופן ברור לנאשם את שבירת המסך של הטלפון. מעבר לכך, ב"כ הנאשם חקר את כל עדי התביעה, לרבות את המתלוננת, בהקשרם של שני המעשים והנאשם התגונן כנגד שתי העבירות של היזק לרכוש בזדון ולכן לא נפגעה הגנתו, מה גם שניסוחם של הסעיפים אינו בגדר הפתעה. לפיכך, משעובדות כתב האישום מגלמות בבירור שתי עבירות של היזק לרכוש בזדון, אני דוחה את טענת ההגנה לפיה ניתן לייחס לנאשם עבירה אחת של היזק לרכוש ובהקשרו של הטלפון בלבד.

31. זוטי דברים - סעיף 34 לחוק העונשין קובע - "לא יישא אדם באחריות פלילית לעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך". מדובר בטענת הגנה המתמקדת במעשה הנאשם והדורשת את התקיימותם של ארבעה תנאים מצטברים: טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי. בית המשפט העליון בע"פ 7829/03 מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל רמזורים ובקרה בע"מ (2005) בפסקה 26 קבע כי יש לבחון "אם מעשה העבירה הצמיח מידה מזערית של סכנה לציבור. תשובה שלילית תחייב את המסקנה שהשפעתו של המעשה על החברה היא כה מזערית, עד שאין זה ראוי להכתיים את מבצעו בהרשעה בפלילים". עם זאת, כב' השופט לוי הדגיש כי הסייג יחול רק במקרים חריגים בלבד ובזהירות מיוחדת אשר לאיסורים קלים.

32. השתלשלות האירועים החל בשבירת התריסים, עבור לתקיפת המתלוננת על דרך של תפיסת ידה וחטיפת הטלפון ממנה וכלה בשבירת הטלפון מלמדים - גם בהצטברותם - על פגיעה של ממש בערכים המוגנים ובפרט בערכים המוגנים על ידי עבירת התקיפה דהיינו הגנה מפני הפעלת כוח פיזי, שלמות הגוף ותחושת הביטחון. אני סבורה כי טיבו של המעשה ונסיבותיו מלמדים כי מדובר בפגיעה שאינה קלת ערך בערכים המוגנים וכי הפגיעה באינטרס הציבורי אינה פחותה ולכן התנאים המצטברים אינם מתקיימים. לפיכך, הטענה בדבר זוטי דברים נדחית.

33. לאור כל האמור, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין ובשתי עבירות של היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק.

ניתנה היום, ה' אלול תשפ"ד, 08 ספטמבר 2024, במעמד הצדדים